

Vida i mort de les nits bisbalenques

Del Long John i Can Met a la Tabacalera de La Lluna Negra

El millor dia per anar a la Bisbal era el diumenge. Dia festiu, dia de diversió. Cada setmana, cap als volts de les sis, un exèrcit feréstec de joves esbojarrats omplia els carrers del poble per precipitar-se a qualsevol dels locals existents. Era, però, una turba pacífica, amb molts de modals, i l'ocupació es produïa de manera ordenada. Tot passava urbanament, que diria Ors. Pel que fa a l'oci, eren els millors temps que ha conegut la Bisbal, i els joves de tota la comarca tenien un gran ventall de llocs per escollir. Hi havia tres cinemes (el Foment, l'Olimpia i el Mundial), dues sales de jocs i dues discoteques (el Long John i Can Met).

MARTÍ CORTADELLAS > TEXT

El Long John va obrir les portes a finals dels seixanta, i va ser la primera discoteca d'aquelles nits daurades. La van muntar els germans Baró, que també regentaven altres locals de referència, com ara el Bounty's, a s'Agaró, i el Don Carlo o Màquina, a Girona. El local tenia dos pisos: a dalt, hi havia una sala petita amb sofàs; a baix, la pista, la barra i un escenari de vint metres per on van passar artistes com Moustaki, Serrat o Alberto Cortés.

Lluís Serra (1956) va ser un client habitual del Long John, bastant precoç. Tenia només catorze anys i la curiositat descarada de la primera joventut. Al cap de poc, el 1972, hi va començar a treballar d'ajudant del discjòquei oficial, que era Ramon Vilaró. Quan en Vilaró va anar a la discoteca Màquina, en Serra es va buscar un ajudant, Josep Terradellas, i es va posar al capdavant de la gestió musical. «Teníem sempre l'últim crit. Molta gent venia no-

més per escoltar novetats que a altres llocs encara no sonaven».

I per trobar totes aquestes novetats, de tant en tant en Serra havia de fer alguna excursió a Perpinyà. «Coincidíem sempre amb gent de les ràdios perquè allà tenien música d'importació que aquí tardava molt més a arribar». Al Long John, cada setmana es feia, com a mínim, una nova adquisició musical. També els subministrava novetats la botiga Erato, de Girona, però els vinils eren més cars i no hi havia tanta varietat.

Eren els temps dels Beatles i dels Doors, però també començaven a sonar amb força noms com Aretha Franklin o Elton John. «Potser tota aquesta música era menys ballable. Per això, la gent més jove preferia anar a Can Met». Entre les cançons ràpides, sempre hi havia les tandes de lent. «Era la manera de lligar». Quan en Serra hi treballava, l'entrada del Long John costava cent vint-i-cinc pessetes, i obrien els dissabtes, fins a les tres de la nit, i els diumenges, que

Per trobar totes les novetats musicals, de tant en tant en Serra havia de fer alguna excursió a Perpinyà

QUIM TOR

era el dia fort. «Després tothom anava al bar Daró a menjar llonguets de can Torrent amb calamars. A Madrid no els van descobrir pas. Aquí ja es feien», explica rient.

En aquells temps, a la Bisbal també hi havia un restaurant d'aquells que marquen època i per on van passar personalitats de tot tipus: la Marqueta, que es coneixia popularment amb el nom de Cal Podrit. Aquest sobrenom, precisament, l'hi va posar un treballador del Long John que hi va anar a dinar amb els companys un dia de l'any 1969 i, cansat de tant esperar, va deixar anar la frase: «Cony, això sembla cal podrit!».

Els concerts de la Tabacalera

Quan aquest restaurant va tancar les portes, el 1994, el Long John ja feia un temps que no funcionava. «El germà gran dels Baró es va morir, i no es va renovar el permís perquè el local tenia problemes d'insonorització», comenta en Serra. Aleshores, però, un nou local nocturn havia guanyat tot el protagonisme: la

Tabacalera. Nascut el 1988, era un espai municipal on qualsevol entitat del poble podia organitzar activitats. L'associació juvenil La Lluna Negra es va encarregar de gestionar-la i s'hi van fer molts concerts, sobretot de grups de *punk*, rock o *ska*, com per exemple Doctor Explosion, Skatalà o Komando Moriles.

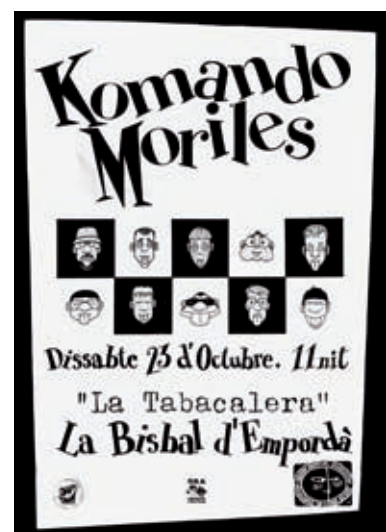
Però l'ambient que atreia aquest tipus de música no va agradar gaire als veïns, que van començar una guerra amb un reguitzell de denúncies per aldarulls, queixes i males cares. I el mes d'agost de l'any 1995, l'Ajuntament va anunciar que deixaria de pagar el lloguer de la sala, i la Bisbal es va quedar orfe de local per fer concerts. «Els grups nous del poble es podrien promocionar. És una pena que, amb el moviment musical que hi ha, mai no s'hagi pogut trobar cap altre espai com aquell». Esperem, mentrestant, que els grups continuïn sonant.

Martí Cortadellas és professor.

A la Tabacalera es van fer molts concerts, sobretot de grups de *punk*, rock o *ska*

>> Una desfilada de models a Can Met (a l'altra pàgina) i una festa al Long John, la discoteca que va marcar tota una època a la Bisbal d'Empordà.

>> Cartell «fanzine-style» d'un concert de Komando Moriles a la Tabacalera, l'any 1993.

ARXIU JOAN GARCIA